

SAPA KÝ SỰ

Ngày thứ nhất: Lên đường

...Vây là sau gần một ngày đường, chiếc xe chở anh em chúng tôi dừng lại bên một hồ nước, như đã tìm hiểu từ trước, tôi đoán đây là Trung tâm Thị trấn Sa Pa, ngược mắt nhìn dòng chữ "Nhà nghỉ Điều dưỡng Điện Lực Sa Pa" tôi biết mình đã đến nơi. Thực ra thì đã gần 2 tháng nay Sapa luôn ở trong tim chúng tôi: lịch đã lên rồi chỉ còn chờ ngày là lên đường, nhưng với tôi Sapa còn là cái gì "xa xăm" lắm, "xa" cả về nghĩa đen, nghĩa bóng vì ngoài cung đường gần 500km, còn có nhiều lí do không dễ gì cắt nghĩa.

Cảm giác đầu tiên là một không gian Đô thị được bài trí từ cao xuống thấp, không khác gì nhiều so với một Đô thị dưới xuôi, cũng có những dãy nhà cùng hướng về một phía, cũng những Nhà hàng, Khách sạn chen chúc nhau mọc lên san sát.. Tôi chột dạ khi thấy lòng mình trống trơn cảm xúc, Sapa là đây rồi? không nhiều ấn tượng, tôi thoáng bối rối: một chuyến đi có vẻ như không được như mong đợi. Nhưng bù lại đoàn chúng tôi được xếp ở một Khách sạn có vị trí khá đẹp, sát cạnh hồ nước, đưa mắt và dừng lại ở con số 301, tôi xin nhận ngay chìa khoá căn phòng đầu dãy này. Cảm nhận của tôi quả là không sai, căn phòng nhiều tiện ích, tại đây ba anh em chúng tôi có thể phóng tầm mắt nhìn tổng thể Sapa từ trên cao xuống, với một góc view đẹp.

Ngày thứ hai : Lên đỉnh..

Với sức khoẻ không được tốt, cộng với thông tin Fansipan hiện giờ đang khá lạnh, cần mặc áo ấm; rồi độ cao có thể làm người ta ù tai nhẹ trong khoảng thời gian ngắn.. tôi bỗng thấy phân tâm, một thoáng cân nhắc, tôi quyết định dung hoà bằng cách "cứ lên xe theo đoàn lên chân núi nơi có nhà ga Cáp treo rồi tính tiếp". Quả thật như dự đoán sau gần chục cây số chiếc xe dừng lại và cảm giác đầu tiên là ớn lạnh, đưa mắt nhìn ra xa tôi thấy khung cảnh ở đây khá đẹp, nhân viên phục vụ thuộc Tập đoàn SunGroup ai ai cũng mặc áo ấm, đồng phục trông khá đẹp mắt... Lại một thoáng cân nhắc, vậy là 03 anh em chúng tôi ở lại, đoàn còn 9 người lên cáp treo đi tiếp... tôi thầm nghĩ vậy là mình sẽ có gần 2 giờ đồng hồ để trải nghiệm nơi đây

trong khi chờ đoàn ở chân núi. Chúng tôi chậm chậm thưởng thức những dịch vụ hiện đang có, đầu tiên là chụp ảnh, tôi khá ưng ý với hai kiểu ảnh cá nhân vừa chụp: núi non hùng vĩ, mây vờn hiem thấy, mờ ảo nơi núi xa và đặc biệt cái nước ảnh nét căng quả là khó nơi nào sánh được. Tiếp đến là các gian hàng, bán các vị thuốc quý của người dân tộc, phục vụ ngâm, sắc, tăng cường sức khoẻ. Chúng tôi dừng lại và đưa tay cầm xem một loại củ khá đặc biệt, hình thù có vẻ lạ mắt và còn có phần hài hước nữa. Đó là Ngọc Cầu, củ “Ngọc” to đến kỳ lạ, tưởng chừng như không có củ thứ hai. Anh bạn tôi ngã giá 50 ngàn song không hiểu sao anh chân chừ như chưa thật muốn mua. Tôi buột miệng nói "Anh nhường em mua nhé", và tôi được sở hữu ngay "anh bạn", cầm trên tay tôi thấy khá nặng, củ lại ngồ ngồ, kỳ kỳ làm tôi thấy vui vui, vui hơn khi nghe mọi người bàn tán về chức năng "bổ dương" của nó, tôi trộm nghĩ chẳng biết bổ béo thế nào xong hãy mang về xuôi rửa sạch, ngâm rượu, rồi mỗi khi có khách quý đến sẽ mang ra để "giót vào lòng họ" những gì tốt đẹp nhất của vị thuốc quý nơi núi rừng Sa Pa xinh đẹp này, cũng là dịp để tôi "khoe" với họ về một lần.. "lên đỉnh" mà ở đây là.. lên đỉnh có sự xác nhận của thánh thần Fansipan.

Ngày thứ 3: Vô bản..

Nghe nói đường hẹp nên chúng tôi không sử dụng xe của đoàn, thuê 02 taxi, mỗi chiếc 500 ngàn cho 10 người đi. Hôm nay lần đầu tiên chúng tôi vào bản, trải nghiệm, cuộc sống của bà con dân tộc. Với lộ trình gần 20km đi về cũng đã nếm chải mùi khói toả lan trên nương của bà con mùa gặt, mục sở thị một số Homestay, ăn bắp nướng... song thực sự chuyến đi chưa thật nhiều cảm xúc...

Ngày thứ 4: Cát Cát thẳng tiến

Tham khảo trên báo chí, kết hợp với nhận định của bản thân tôi nghĩ Cát Cát sẽ là một điểm đến hấp dẫn, cung đường thì lại khá gần- chỉ 02km. Lần này, chúng tôi đi bằng xe cơ quan, đến đầu bản phóng tầm mắt, tôi lại hơi chột dạ, chưa thấy gì đặc sắc, mua vé tham quan 70 ngàn/người chúng tôi tiếp tục tiến sâu vào bên trong.. vẫn tiếp tục quan sát và cảm nhận nhưng thật lạ, “chưa thấy gì”, ngoài những khóm tre

luồng thật đẹp mọc thẳng tắp, xanh mướt và những cây măng khoẻ khoắn đang vươn mình khoe dáng.

Đến đoạn rẽ phải, chúng tôi bắt gặp một con đường nhỏ, cũng đã thấy lác đác quán hàng, cảm nhận đầu tiên là vui vì đang thấy trông vắng, đang thấy thiếu thiếu một cái gì.. qua mấy gian hàng chúng tôi bắt gặp những mái nhà đẹp hơn, có đề chữ Café trông khá bắt mắt. Tôi bắt đầu thấy vui vì đến đây quán hàng đã khá đẹp, đơn sơ nhưng rất.. tình, rất.. độc, có lẽ chúng tôi còn bị thu hút bởi một tiết trời Sapa thật đẹp, thật dịu nhẹ, có chút sương bay.

Song đúng là cuộc vui chỉ được bắt đầu khi tai tôi nghe tiếng Thác đổ... tiếng thác ở đây là lạ... tiếng thác đã tạo ra "điểm nhấn" cho những ai lần đầu bước vào Cát Cát và đã bắt đầu thấy có sự "khác biệt" ở đây .. xa xa là cả một suối nước trong veo và những tiếng âm ì trong tĩnh lặng.

Một cánh đồng tam giác mạch hiện ra với thấp thoáng những người đang lúi húi chụp ảnh, hai cô gái xinh xinh đang sùng sính váy áo của người vùng cao bên người mình yêu dấu, chúng tôi cũng không khó nhận ra đó là những cô gái miền xuôi...quả thật tôi rất thích ngắm nhìn các bạn vì ở các bạn khuôn mặt, ánh mắt toát lên vẻ đẹp thuần khiết của người miền xuôi, nhưng lại được khoác lên mình tư trang của một cô gái miền núi, đẹp say đến ngỡ ngàng.. yêu sao cái cảm giác pha trộn này..

Xuống thác:

Mãi về sau này tôi mới nhận ra "xuống thác" là một điểm nhấn đặc biệt, xoá tan danh giới giữa Cát Cát và những Bản làng khác, một sự khác biệt không dễ nhận ra, và lúc này con người mới thực sự giao hoà cùng thiên nhiên trời đất; một thác nước âm âm với dòng nước bạc chứa chan cảm xúc, chảy ào ào như những con người nhiệt huyết nơi đây, xa xa là những chiếc Guồng nước cao lênh khênh đang chao mình, uốn lượn, chốc chốc lại dội lên những dòng nước bạc như chuốc rượu men tình... làm thốn thức lòng người, đâu đây đang vang lên câu hát vọng ra từ nhà sàn của người dân tộc. Hởi ra mới biết hiện tại đang là giờ biểu diễn Văn nghệ trong nhà Văn hoá. Lăn theo tiếng hát tôi đến được căn nhà gỗ chừng ba gian khá rộng,

phía trên là Sân khấu với gần chục cô gái đang cầm ô múa theo điệu nhạc, phía dưới khoảng hai ba chục người xem, đang dõi ánh nhìn lên sân khấu. Bản nhạc này dường như tôi đã nghe ở đâu nhưng hôm nay sao mà hay lạ, trầm bổng thướt ta cùng váy, áo... Điệu múa kết thúc, cũng là lúc một cô gái bước lên "Thưa quý khách buổi biểu diễn văn nghệ xin được tiếp nối và kết thúc với điệu múa Sạp truyền thống... kính mời Quý khách lên sân khấu giao lưu cùng ..."

Tiếng nhạc Sạp quen thuộc "Sòn, sòn...đô sòn.." dội lên như lời mời tha thiết, không biết từ lúc nào, tôi như một con người khác, gạt bỏ ngại ngùng, mạnh dạn bước lên... tiếp bước tôi bốn năm anh chị em trong đoàn và rất nhiều du khách cùng tràn lên sân khấu. Như đã định trước các bạn diễn viên đưa tay nâng bước... Vẫy là tay trong tay, khách Nam, khách nữ, đắm say cùng bước nhảy. Vẫn còn đó những vụng về, vẫn còn đó những ngượng ngùng nhưng đều trở nên thánh thiện. Còn tôi, tôi cũng "phiêu" theo tiếng nhạc, bất giác một cô gái xinh xắn đưa tay mời tôi, như phản xạ tự nhiên tôi đưa tay nắm lấy, cô gái gạt đầu ra hiệu mời vào sân trên, trong giây lát chân chừ, tôi lắc đầu nói nhỏ: "Chỉ muốn.. cầm em thôi". Cô gái khẽ cười và như để chiều lòng người, cô để yên trong tay tôi, không phản xạ... Buổi văn nghệ kết thúc cũng là lúc tôi chợt nhận ra mình vừa trải qua những giây phút khó quên và cả đắm say nữa..

Ngày thứ 5: Hàm rồng vẫy gọi..

Như đã hẹn, chúng tôi tụ tập gần chục anh chị em dưới chân núi, mua vé thắng cảnh xong, thấy trời đã đổi khác, những đám mây ở đâu kéo đến làm bầu trời SaPa sẫm lại, thôi chết, có thể hỏng chuyến đi vì trên núi cao này, có mưa là trời mù tịt, không thể "ngắm nhìn" được.. như một phản xạ tự nhiên ba anh em chúng tôi quyết định "tách đoàn", chúng tôi đi nhanh lên phía chân núi, bỏ qua những quán hàng mua sắm quen thuộc, nơi mà một số anh em trong đoàn vẫn mua mua, bán bán.

Hàm Rồng đã bắt đầu hiện lên đẹp mắt và kỳ vĩ, do thiếu thông tin nên chúng tôi cũng không ngờ Hàm Rồng đẹp đến thế, cái đẹp thật lạ, thật không giống ở đâu, ngay chân núi mà đã cảm nhận được sự giao thoa trời đất. Trời vẫn tối thêm chút nữa, tôi thầm nghĩ "Lạy trời đừng mưa" và đưa ra đề xuất: đi lướt nhanh lên cao để

kịp giờ xem Văn nghệ... Mặc kệ những vẻ đẹp dưới chân chúng tôi bước nhanh và đầu đây đã nghe tiếng nhạc phát ra từ một căn nhà lá 5 gian, theo thiết kế nhà sàn của người dân tộc, nhạc vẫn có nhưng không gian thì tĩnh mịch. Bây giờ là 15h15' tiến lại gần một quán nước, chúng tôi gọi 3 cốc trà đá, qua câu chuyện với chị chủ quán, chúng tôi được biết chưa đến giờ biểu diễn, và phải có ít nhất từ 5 khách trở lên buổi diễn mới bắt đầu. Ngậm những miếng nước nhỏ vừa lạnh, vừa mát tôi thấy thích thú, vì nó vừa là phần thưởng cho “chiến công” leo núi của mình, vừa làm đẹp lòng người bán, trong giây lát, không hỏi giá tôi rút tờ 20 ngàn trả cho 03 cốc nước, tự thấy lòng mình vui vui, vì với cách trả tiền này tôi thấy mình đã phần nào tri ân Sa Pa, góp phần níu giữ người bán hàng ở lại, nơi lưng chừng núi...

Biết chưa đủ người nhưng giường như không thể chờ thêm được nữa, chúng tôi quyết định đi vào Nhà Sàn, nơi đang có tiếng nhạc phát ra nhẹ nhàng, tay không quên cầm theo li nước vừa mua.....

Buổi biểu diễn kết thúc, không nhiều ấn tượng như hôm chúng tôi vào Bản Cát Cát, ở đây các bạn không biết mời, không biết đón tay du khách, không biết cùng đắm say theo điệu nhạc. Tôi rút ra tờ 100 ngàn, bỏ vào chiếc hộp nhỏ như một lời ngỏ, mong các bạn tiếp tục yêu nghề, để Hàm Rồng luôn được ngân vang câu hát. Từ phía trên tôi nghe có tiếng “cảm ơn”, và tiếng hát khe khẽ của một ai đó đằng sau sân khấu, tôi thoáng thấy vui, vì những gì vừa xảy ra quanh đây có vẻ như đã chạm đến trái tim họ...

Bây giờ thì chúng tôi có nhiều thời gian để thoả sức ngắm nhìn Hàm rồng cho đã mắt, qua nhà Văn hoá chúng tôi như lạc vào một cõi hư vô, hư vô của tạo hoá, hư vô của không lối về, tất cả đều hoàn hảo, hoàn hảo đến khôn cùng, đất trời, cây cỏ đã hoà quyện vào nhau tạo thành một bản hợp xướng phong tình, không giấy bút nào tả hết. Thật may cho chúng tôi Sa Pa đang có sương nhẹ, nên bầu trời càng thêm huyền ảo, mơ mơ, thực thực đẹp không tả được. Chạy bên này, lại ngó bên kia, tôi liêu xiêu như thể không nhanh thì.. không còn cơ hội.

Xuống ngang núi, chúng tôi dừng chân điếm tâm cho đỡ đói bụng. Thức ăn được đưa ra, mùi hương thơm đặc trưng thịt nướng Sa Pa trong tiết trời lạnh lạnh,

rượu được mở ra và bữa tiêu tiệc, tôi vô cùng háo hức đã được bắt đầu. Một khi đôi chân đã mỏi, cảnh đẹp đã nhìn, và cái lạnh se se, thì không gì thú bằng uống rượu trên lưng núi tuyết đẹp này, ngất ngây say của rượu, ngất ngây say của trời, đến viên đá nơi đây cũng tựa như "Tác phẩm", anh em chúng tôi ca hứng nói đùa: giá như có thể, xin được mang một viên về xuôi cho thoải.

Một con chó lông vàng hung rất đẹp từ trong nhà hướng về phía chúng tôi, đến gần bàn ăn, lạ thay chú dừng lại nhẹ nhàng nằm xuống đầu hơi ngả một bên. Quan sát chú chó tôi thấy nó thật đẹp, đẹp thuần khiết, nó cũng không có biểu hiện gì đòi ăn, chỉ nhìn chúng tôi cái nhìn "nịnh nọt". Có thể hiểu con cún muốn gì nhưng tôi vẫn thấy vui, vui vì ở đây cái gì cũng trở nên thánh thiện, vẻ đẹp Sa Pa đã cảm hoá và mê hoặc tất cả, đến con cún yêu cũng cảm mến và biết chiều lòng người, biết "nịnh" và biết... "hầu rượu" du khách. Một Sa Pa quá đẹp, tôi thật sự say rồi.. say tất cả những gì hiện đang có nơi đây.

Đến bây giờ tôi cũng không biết mình yêu Sa Pa vì cái gì nữa, chỉ biết rằng tôi đã có những phút giây nao lòng cùng núi rừng Tây Bắc. Trong tim tôi đang nhớ về một buổi chiều sâu thẳm bên hồ nước, chiều xuống mây trắng tỏa lan như những cục bông trắng lả lơi vờn núi, bất giác từ xa một cô gái tiến lại gần, thoáng nhìn em trắng trẻo, xinh xinh, không biết nhuệ khí tự khi nào khiến tôi buột miệng: Em, em ở đâu trắng xinh thế. Không ngờ cô gái dừng lại: em ở Quảng Ninh, tên em Vân Anh, tôi thấy thật lạ, thật vui, sao có người thân thiện thế, chỉ là câu cửa miệng làm vui thôi, một đi không trở lại, thế mà... Qua câu chuyện chúng tôi được biết em cùng chồng mở Công ty Kinh doanh Xăng dầu, lại có cả Tàu Du lịch trên Vịnh Hạ Long, em mời chúng tôi thăm Quảng Ninh khi có dịp... Chúng tôi chia tay nhau nhưng chiều về tôi không nguôi cảm xúc, có chăng bên đất trời Sa Pa con người ta mới thân thiện đến thế, có chăng dưới đất trời Sa Pa con người ta mới chan hòa và "chiều" nhau đến vậy... Một câu nói buông lơi, cả một trời thương nhớ...

Nhớ Sa Pa tôi nhớ những màn khiêu vũ tự phát mỗi đêm đêm. Những đôi chân ngượng nghịu, những bước chân vội vàng... bốn ngày ở Sa Pa thì ba đêm chúng

tôi có mặt, chúng tôi hát, chúng tôi vỗ tay, cổ vũ sau mỗi điệu nhảy, và ít nhiều cũng góp phần làm cho những bước chân thêm vui, thêm đầm..

Nhớ Sa Pa, tôi nhớ những khi thăm Bản, nhớ những em bé Dân tộc nhỏ xinh giờ đây đã biết bán những đồ lưu niệm thay cho việc xin tiền. Báo chí nói các em ăn xin đeo bám, tôi có thấy đâu? - các em đáng yêu mà... cứ bán đi nhé các cô gái những chiếc vòng tay giá 10 ngàn- chúng tôi không chê đắt đâu, cứ nói xin đi nhé hỡi các em gái Sa Pa- chúng tôi chấp nhận mà .. đừng nì nài quá mức, trang phục phải đẹp nhé .. gái yêu..

Yêu Sa Pa tôi yêu những nhà Sàn, mái lá, yêu những điệu múa lời ca rung động lòng người, thấp thoáng đã nghe ở đâu đó giai điệu vùng Tây Bắc nhưng phải về tận nơi đây mới thực sự đong đầy cảm xúc, những trái tim rộn lên trong trống ngực, những điệu xoè hoà quyện cùng cảnh sắc núi rừng đắm say, tôi nhớ lời mời múa Sạp hôm nao, tôi nhớ bàn tay ấm nóng hôm nào.. , diễn viên ơi các bạn biết không? chúng tôi không muốn dời Sa Pa cũng một phần vì các bạn.

Tôi nhớ Hàm Rồng, nhớ cảnh sắc trên cao, nhớ những giờ lan, nhớ từng móm đá, sắc nước hương trời Hàm Rồng ơi "Chẳng làm đau một chiếc lá trên cành", ở đây cỏ dại cũng hoá thơ khác lạ... một vẻ đẹp hùng vĩ, nhưng tinh tế, chứa chan.. hùng vĩ ư - nhấp nhô móm đá, nên thơ ơ - cỏ cây hoa lá. Dưới con mắt của tôi cây mận, cây đào, cây nào cũng đẹp, chỉ muốn chạy tới cắt tỉa một cành mang về xuôi cắm, nhưng lại sợ... làm đau Sa Pa...

Yêu Sa Pa, yêu Hàm Rồng, tôi yêu ý tưởng tài tình của ai đó: lát đặc trên sườn núi vẫn có quán hàng, nhưng vừa đủ để không trở thành quán chợ cũng đủ vừa để có “sức sống” Sa Pa, có hơi người ... Sa Pa .. ấm thêm và bớt đi.. trông trải.

Yêu Hàm Rồng tôi yêu cả những người bán hàng, có tập huân không mà nhiều Văn hoá. Hướng dẫn viên du lịch là đây, bạn đồng hành cũng là đây, sẽ an toàn cho ai muốn solo... xin mời thoả sức.

Yêu Sa Pa, tôi mua hàng mỗi nơi mỗi chút, như muốn tạo cảm giác cho ai cũng được bán hàng : chân núi cũng mua, đỉnh núi cũng mua, lưng chừng... tôi cũng mua, những mong mọi người ở lại, những mong bán hàng đừng buồn, những mong

bán hàng vui... nhiều nhé... Tôi đã mua đến chiếc khăn thứ 10 nhưng chưa biết cho ai, chưa biết làm gì, chỉ biết trong cái lạnh SaPa, khăn quàng cổ luôn đẹp, hoa văn dịu nhẹ, không cần phải “ướm”, không cần phải thử, ai cũng có thể "vừa", khăn tôi mua mỗi nơi mỗi chiếc vừa để tìm sự mới lạ, vừa để mong làm vui .. Sa Pa..

Nhớ Sa Pa tôi nhớ những chiều đêm se lạnh, hoà vào dòng người trước nhà thờ đá cổ, nhớ Sa Pa tôi nhớ mỗi buổi chiều tối, trong bước đi chậm chậm của chúng tôi thỉnh thoảng lại có những dáng người tiến sát lại gần thì thầm giới thiệu những dịch vụ trong đêm.. yêu lắm vì ở đây không có gì gian dối, bao nhiêu lời nói trước sau cũng đều là như vậy, anh bạn tôi cười vui khi nói "Ba trăm năm mươi ngàn" là con số ấn tượng ở đây... là con số đáng yêu không gian dối ở đây... Nhưng quý trọng Sa Pa, nâng niu Sa Pa, anh em chúng tôi mãi nguyện ngắm nhìn Sa Pa từ xa, thưởng thức Sa Pa bằng cảm xúc, quyết giữ vững sự trong trẻo, theo tinh thần "không chạm vào hiện vật" và đề : tình mãi đẹp "Khi còn dang dở"...

Trở về từ Sa Pa trong tôi cũng nhoi nhói thêm một cảm xúc kỳ lạ, thiêng thiêng nhưng đau đáu. Nghiêng mình trước vẻ đẹp vừa hoang sơ, vừa hiện đại; vừa dịu ngọt vừa đại khờ của Sapa với ngồn ngồn cảm xúc.. trong tôi bỗng rộn lên những câu "giá như" :

- Giá như những thửa ruộng bậc thang kia được kéo dài ngày gặt, giá như có chính sách trợ giá cho các gia đình, để ruộng bậc thang không chỉ đẹp trong mắt du khách mà còn là niềm vui trong mỗi bữa cơm của người Dân tộc.

- Giá như chợ Sa Pa không chất đống, bán đầy Ngọc Cầu nhiều như ngả dạ đến thế , để cho tôi mãi ngất ngây với một củ "Ngọc" không lò mua được.. Trong xúc động tôi trộm nghĩ, sao bà con mình đại thế, sao ê hề thế.., Hãy giấu bớt “Ngọc” đi... Khi nào bán hết mới mang ra, "quý" thì phải "hiếm" mà....

- Giá như “giá vé cáp treo” hạ thêm chút nữa, cho những bước chân đỡ ngại ngùng, cho trẻ, già trai gái về đây, để mãi thêm yêu "nóc nhà Tổ quốc".

- Sa Pa ơi, giá như dưới những sườn đồi xanh mượt cỏ cây hoa lá trên đường về Hà Nội, không còn đó những mái nhà đơn xơ, xiêu vẹo, với cây thì xanh, mà lòng người còn héo.. tôi chợt thấy chạnh lòng: đồng bào mình còn nghèo quá...

Sa Pa ơi ngày về tuy trọn vẹn, nhưng nhưng nhớ đầy vui, cầu mong cho trời đất vẫn giao hoà, cầu mong cho công trời lặng gió, cầu mong cho những người Mông, người Tày, người Dao ở lại, vui vầy với ruộng nương, sớm tối bên gia đình, giữ cho ruộng bậc thang luôn xanh thắm ngày trông, vàng tươi ngày gặt, cầu mong cho mảnh đất xa xa- địa đầu Tổ quốc này mãi đẹp, mãi quý giá như viên ngọc thô đang từng ngày được gọt giũa, để hiến tặng cho đời, và giúp chúng tôi chắt đầy cảm xúc. Yêu Sa Pa "Lòng ta trong sáng hơn", yêu Sa Pa con người trở lên thánh thiện... thậm hứa với Sa Pa : gặp “em” rồi bao giận hờn .. xin bỏ qua bên..

Ngày mai, ngày mai Sa Pa sẽ không còn "xa" nữa, những cái "giá như " hôm nay sẽ đi vào dĩ vãng để mỗi chúng ta sẽ được ôm giữ SaPa trong niềm yêu trọn vẹn "Sapa ời, Sapa ơi.." . Cũng ngày mai, ngày mai chúng tôi trở về với đời thường tham gia làm ra những dòng điện cho Tổ quốc và cùng với những đồng nghiệp của chúng tôi ở Sa Pa quyết giữ cho dòng điện sáng mãi, quyết giữ cho đường lên đỉnh Fansipan luôn được thông suốt, với những cột điện chênh vênh trên mỏm đá, bền gan vững chí cùng nhân dân nơi đây giữ cho SaPa nói riêng và Việt Nam nói chung mãi đơm hoa, kết trái, không chỉ cho cỏ cây hoa lá bốn mùa xanh tươi, mà còn ngàn đời hạnh phúc.

Bùi Hải Trường

Cán bộ Phòng Tổ chức & nhân sự

Công ty Điện lực Thái bình